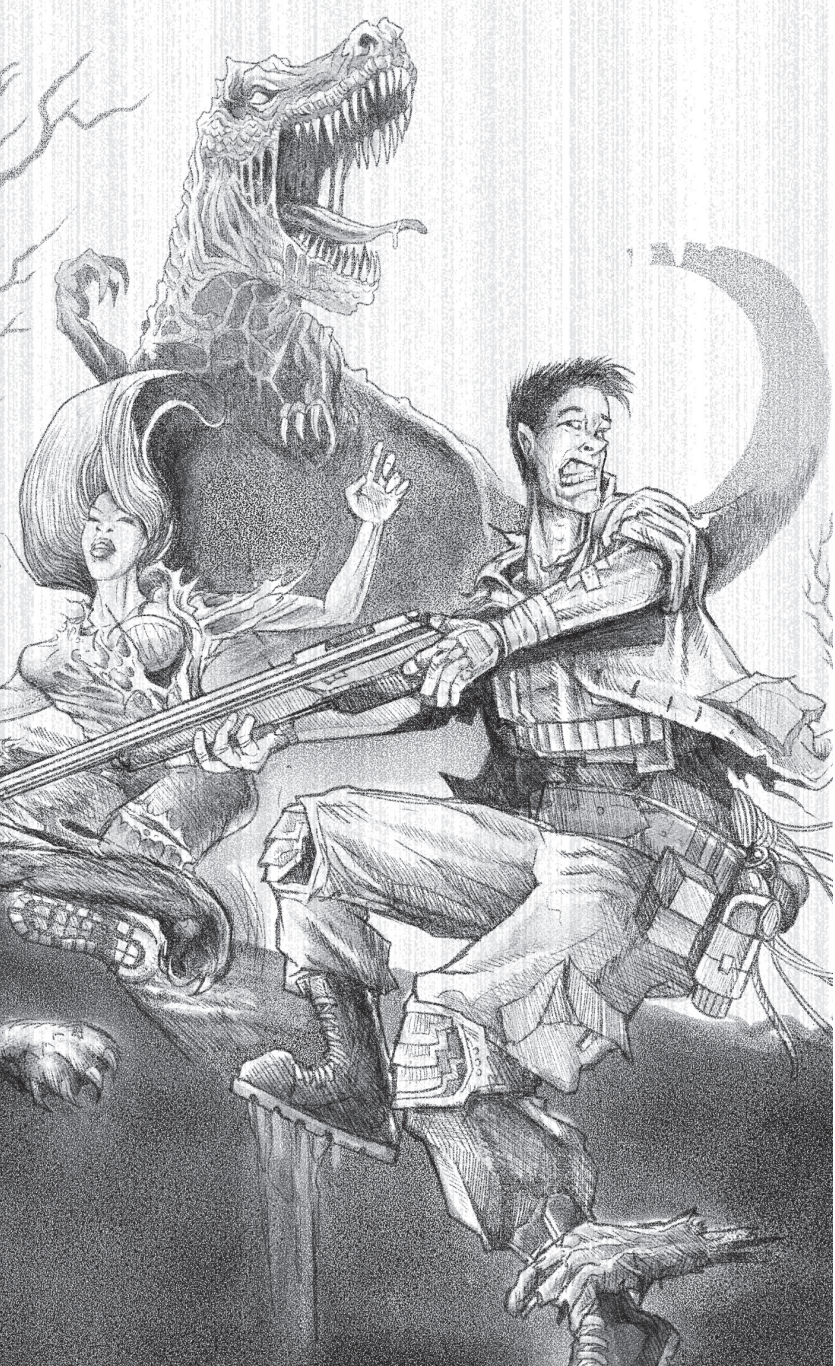

HONZA SLÍVKA
UVÁDÍ:
MASOMLEJNEK
SRAB

MAKSOMLEJNEK

SRAB

HONZA ŠLÍVKA

MASOMLEJNEK

SRAB

FANTASTICKÁ EPOCHA

© Honza Slívka, 2024
Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2024
Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2024
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0190-9 (print)

ISBN 978-80-278-1433-6 (ePub)
ISBN 978-80-278-1434-3 (mobi)
ISBN 978-80-278-1435-0 (pdf)

Poděkování

Velké díky paní učitelce Ivance Školové. Nejlepší učitelce literatury, jakou jsem kdy měl. Výuka s ní byla vždy zábavná a poutavá.

„Paní učitelko, za tu čtyřku z maturity se omlouvám. Kdybyste mě nepodržela, dostal bych kouli. Moc dobře to vím.

Snad pro Vás bude satisfakcí, že student, kterého jste nechala projít, se stal nakonec spisovatelem.“

Kapitola 1

Tým snů

S minimálním odstupem jsem následoval školní výpravu čtrnáctiletých dětí. Postupovaly pomalu a mně nedělalo problém držet s nimi krok. Kolem procházelo dostatečné množství lidí, aby mé sledování nikomu nepřipadalo příliš nápadné. Navíc většina těch zmetků byla stejně větší než já. Někteří lidé prostě nikdy nedosáhnou do nejvyšší police. Chvílemi jsem předstíral, že si prohlížím exponáty umístěné na každém kroku. Pražská výstava vesmírného cestování jich nabízela nepřeberné množství. Ve skutečnosti se však má pozornost upírala k adolescentním mláďatům přede mnou. Respektive k jejich učitelce. Byla nádherná. Blondýnka s dlouhými vlasy, módními brýlemi a mohutnými ňadry natěsnanými do vypasovaného kostýmku. Dozajista jí nebylo víc než třicet. Mohl bych mít šanci, jestli má opravdu hodně dioptrií.

Můj vnitřní optimista holt občas nezná mezí.

* * *

Poprvé jsem cizí učitelku spatřil před půl hodinou venku na ulici. Prohlédla si mě od hlavy k patě a zářivě se usmála. Projevený zájem mi rozproudil krev rychleji než gram koksu v nosní dírce. Nevím, co mě to tak najednou popadlo, ale rozhodl jsem se jejího zájmu využít. Normálně bývám vůči ženám nesmělý, až zakřiknutý. Jenže dneska ne. Snad mi dodala odvahu nažehlená uniforma, nebo za to mohla skutečnost, že můj čas na planetě Zemi se chýlil ke konci. Třeba měli výcvikoví instruktoři pravdu a udělali ze mě během pár měsíců chlapa.

Ale co bych si nalhával.

Prostě se mi nestávalo, aby podobné kočky zaregistrovaly existenci takového individua, jako jsem já. Nemám čím je zaujmout. Měřím metr sedmdesát pět a vlasy jako hřebíky mi trčí všemi směry. K oholení hlavy jsem dosud nesebral odvahu. Moje větší a blbě tvarovaná lebka by vypadala šíleně. Trochu širší nos, zapadlé oči a ani odstáté uši mě na mužskou soutěž krásy rozhodně nedostanou. Porost tváří si holím každý den, aby nikdo nezaznamenal, jak mi vousy rostou nepravidelně, řídce a v různě dlouhých trsech. Jako bonus jsem k tomu všemu ještě hotový vychrtlík. Žebra mi spočítáte i přes tričko, ruce od zápěstí po podpaží mají prakticky jednotný průměr a o nohách raději

ani nemluvím. Měl jsem se dát k somálské armádě, tam bych zapadl. Na druhou stranu, se svou optimistickou náturou dokážu vždy nalézt i nějaké ty klady. Kostnatá ramena mám trochu širší, zadek mužský a ojedinělou, viditelnou šlachu by patolog při pitvě také jistě našel.

Pod mikroskopem.

Na oko slabé nohy v sobě ždibec síly mají. Běhal jsem na škole závodně překážkový běh. Minimální odpor větru a podprůměrná váha vyvažovaly nedostatek svalů. Přesto všechno, podobné kočky jako paní učitelka o mě prostě zájem nejeví. Tudíž musím využít šanci, ať chci, nebo nechci. Brzy zmizím ze světa. Doslova. Nechci to podstoupit jako dvaadvacetiletý panic.

* * *

A je to. Konečně jsem sám sobě přiznal pravý důvod pronásledování. Ubohý panic plný strachu ze smrti by si rád aspoň jednou v životě užil, než zaklepe bačkorami.

Kdesi uvnitř mě hořel plamínek naděje. Teď jsem voják České republiky, člen výsadkové divize vrchního generála Hrůzy, dobyvatel a cestovatel mezi světy. Mohu kdykoliv zemřít daleko od rodné planety. Šance na návrat je mizivá. Jestli má blonďatá učitelka srdce, tohle

prohlášení ho stoprocentně dokáže obměkčit. Snad mi v tom můj kamarád Sejr nekecal. Na balicí techniky je machr.

* * *

Začala přednáška a já pečlivě naslouchal. O pár let starší žena měla hlas anděla. Nejraději bych drmolící smrady okřikl, aby přítomné bohyni věnovali pozornost, kterou si po právu zaslouží. Čímž bych nicméně sám sebe prozradil.

Možná by to nebylo na škodu, získat nějaké plusové body nikdy neublíží. Akorát kdyby ti nejneposlušnější studenti nebyli všichni větší než já. Dostat přes hubu od čtrnáctiletých smradů nepatřilo mezi vyhlášené projevy mužnosti. Takže jsem mlčel, zkoušel pokradmu navázat oční kontakt a děsil se toho, že to nevyjde.

Popravdě vlastně i toho, že ano.

„Dávejte pozor, žáci. Sklapni, Merunková." Předběhla mě bohyně v napomínání. Panovačné pohození blond vlasů působilo na někoho jako já lépe než balíček viagry.

„Nalevo vidíte první pokusný generátor silového pole. Ti z vás, kteří dáváte pozor… Že, Herčík?… Jste možná zaregistrovali králíka zaseknutého polovinou těla ve stropu." Ukázala na průřez podlahou asi dva metry nad

generátorem. Na jedné straně trčel plyšový zadeček s chocholkou nahoře a zadními běhy dole. Na druhé vykukovala zbylá půlka nepřesně přilepené hračky. Blondýnka měla na svůj věk přímo neskutečnou autoritu i přehled. Lidé její výpravu uctivě obcházeli. Nikdo si netroufl rušit. Pár okounějících turistů dokonce naslouchalo, stejně jako já. Tomuhle místu prostě průvodci chyběli. „Tento ušák je velice důležitým milníkem novodobých dějin. Stal se prvním živým cestovatelem po magnetických nanočásticích. Od té doby se pro kvantové cestování skoro rok používal termín hopsání, k nechuti všech důležitých vědců, podotýkám. Na vysoké škole se o hopsání radši nezmiňujte."

* * *

Učitelka přešla přímo k pásce ohraničující prostor kolem generátoru. Získala tím více pozornosti pro nepochopitelný propletenec drátů, kovových mřížek a chaoticky rozmístěných plíšků. „Před třiceti pěti lety se rakouským vojenským vědcům podařil zásadní objev. Původně zkoušeli vytvořit ochranné silové pole. Mělo sloužit k obraně pevností, tanků a později i pěšáků před střelbou či bombardováním. Jako ve sci-fi filmech, které máte tak rádi. Zároveň

potřebovali znát vliv štítu na živý organismus. Proto do startovací komory umístili králíka a spustili generátor.“ Pokus o napjatou chvilku uprostřed příběhu jí tak docela nevyšel. Tuhle historku znaly všechny děti již od plenek.

Raději hned pokračovala, čímž utnula počínající mumlání. „Silové pole dokázali zprovoznit na méně než yoktosekundu. Což je deset na mínus dvacátou čtvrtou sekundy. Jejich přístroje to skoro ani nezaznamenaly. Zato králík ano. Náhle už nebyl uprostřed klece, ale zmítal sebou zeseknutý ve stropu. Ještě živý, mimochodem. Trvalo dlouhou dobu, než si vědci uvědomili důvod. Až když pole dokázali spustit na několik sekund a otestovat ho v jiné laboratoři. Do té doby jim všechno umístěné v kleci jednoduše mizelo. Krom prvního králíka víckrát nic z toho nenašli. Na jiném místě sebou ovšem testovací subjekt ani nehnul. V žádné z dalších osmi laboratoří. Díky tomuto opakování s dodatečným měřením rakouští vědci postupně odhalili existenci tryskajících proudů elektromagnetických nanočástic.“

* * *

Všimla si mě při kontrole tupých tváří studentů v naději, že ji aspoň jeden chápe a věnuje

výkladu pozornost. Zaregistrovala mou maličkost už podruhé za tak krátkou dobu? Srdce mi plesalo. Mám šanci.

Na vteřinku se naše oči setkaly. Pak vytáhla koutky úst v úsměvu plném příslibů. Bože. Musím ji dostat. Dnes, nebo nikdy. Teď už mi to nikdo nevymluví. Bude moje. Dnešek si zapíšu do kalendáře jako svátek a do konce života ho budu slavit. Sbalím nejhezčí ženu na světě. Koketně zamrkala a ihned se vrátila k přednášce. Poklopec se mi nepatrně vyboulil poloviční erekcí. Do hajzlu. Určitě mě s ní postihne předčasná ejakulace. Raději jsem upnul pozornost k výkladu.

„Dokáže někdo z vás ostatním vysvětlit, co to jsou proudy elektromagnetických nanočástic? Žádný dobrovolník? Inu, nevadí." V tomhle věku nemohla počítat s přehnanou ochotou svých žáků ani omylem, proto jim k přihlášení nedala moc času, než plynule navázala. „Částice vznikají ve žhavém rotujícím jádru každé planety, která ho má. I v každé hvězdě. Obrovské teploty, rychlost a štěpné reakce totiž rozemílají atomy na úrovni, jaké prozatím neumíme dosáhnout. Uvolňují se kousky štěpených neutronů, elektronů a protonů, které laicky nazýváme nanoionty. Rotující žhavé jádro je magneticky nabije na nepředstavitelnou úroveň, čímž posílí jejich rychlost, která dalece přesahuje tu světelnou."

* * *

Nejspíš jsem se zamiloval. Tolik složitých slov a ani jednou se při přednášce nezakoktala. Přitom ke mně dvakrát zabloudila úsměvem. V reakci na něj se mi podlamovaly nohy a krev mizela z mozku.

„Částicové proudy se dají vysledovat. Nikdo neví proč, avšak tryskají z jádra v úzkých paprscích konstantními směry, v matematicky přesných rozestupech. Naše planeta jich má osm tisíc tři sta padesát osm. Průměr každého proudu je na povrchu Země přibližně kilometr. Jak mizí ve vesmíru, rozšiřují se velice pozvolna. U Luzné, ležící miliony světelných let daleko, obsáhne proud skoro celý prostor sluneční soustavy. Je to takový kužel světla ve tmě. Na čím vzdálenější předmět mířítе baterkou, tím větší část z něj uvidíte.“ Důležitě zvedla prst. Teď přicházelo to hlavní. Kostýmek na ňadrech se napnul ještě víc. Nasucho jsem zapolykal. Bože můj, hlavně teď nedostat plnou erekci. Blbě bych to vysvětloval kolemjdoucím. „Magnetické nanočástice procházejí vším. Jak jednou putují, nic je nezastaví. Mohou proletět hvězdami, planetami i živými bytostmi. Neublíží jim ani samy sobě, což je efekt způsobený podle nejpravděpodobnější teorie právě jejich rychlostí.

Jestli se někdy rozptýlí natolik, aby zpomalily či ztratily své vlastnosti, nevíme, dosud jsme takové hranice nedosáhli. Lidstvo by proudy nanočástic nikdy neobjevilo a ani nevyužilo, kdyby nereagovaly se silovým magnetickým polem. Právě ono pro ně jako jediné představuje překážku. Pokud by bylo dost velké a silné, možná by je dokázalo i zastavit. S čímž se v současné době experimentuje. Prozatím nicméně dochází ke stále stejnému efektu. Nanočástice naberou magnetické pole stojící v cestě jako voda loďku, nehledě na složení či hmotnost předmětů uvnitř. Nebo chcete-li, pole na okamžik přebírá fyzikální vlastnosti nanočástic. Ve chvíli, kdy naše neviditelná bariéra ztratí svou sílu, přestane pro částice existovat a ony proniknou skrz. Avšak bez druhotného efektu, jako je permanentní předání rychlosti danému předmětu."

* * *

Tleskla rukama, spokojená s tím, že zdárně dospěla ke konci. Až domluví, půjdu za ní, nic mě nedokáže zastavit. I kdyby odmítla pozvání na večeři, nebude mě to dlouho trápit. Brzy zmizím.

„V praxi tedy vytvoříme silové pole a nabijeme ho podle toho, jak dlouho chceme, aby vydrželo. Proud magnetických nanočástic ho nabere

i se vším uvnitř. Jakmile energie vyprchá, pole zmizí a obsah stojí na místě s nezměněnou rychlostí. Dřív pro nás představovalo zázrak vypočítat rychlost částic a dobu nabití s takovou odchylkou, abychom se trefili aspoň mezi Zemi a Měsíc. Dnes, díky novým superpočítačům, dokážeme na Luzné přistát s půlmetrovou přesností. Nějaké otázky?“

Přišla moje chvíle. Odvážně vpřed. Udělal jsem první krok, když poklidnou výstavu narušil mužský výkřik a na rameni mi přistála mohutná paže. „Tady ho máme!“ Napůl jsem se otočil, rty vzteky sevřené. Daniel Andrle, příteli zvaný Andy, má otravné nadání pro příchody v nevhodnou dobu. Svalnatý muž mě bez cavyků chytil kolem krku, stáhl mi hlavu dolů do podpaží a klouby trochu obrousil lebku. Chechtal se jako idiot, pohoršoval lidi kolem sebe a ve vlasech mi vytvořil ještě horší vrabčí hnízdo, než jsem tam měl předtím.

„Andy, kurva, přestaň.“ Vykroutil jsem se mu a ze zvyku si přejel rukou po neposlušných vlasech. To už kolem halekali další členové mého družstva. Obklopili mě ze všech stran.

„Co tady, sakra, děláš? Poslední dny na Zemi a ty zapadneš sem? Měli jsme se sejít v knajpě,“ hulákal Lukáš Syrový. Můj nejlepší přítel přezdívaný Sejr je vysoký, pohledný a o dobrých

deset let starší než já. Tak trochu na mě dává pozor od začátku výcviku, což bych bez výhrad oceňoval, kdyby přitom jen tak mimochodem nesbalil každou kočku v dosahu. Zkuste s takovým člověkem jít lovit holky. Sejr mě o technikách svádění mnoho naučil, což mu musím přičíst k dobru.

Například mi osvětlil, proč ženy chodí vždy ve dvou a bývá mezi nimi takový rozdíl. První je kočka, druhá povětšinou statná ošklivka. Krasavice si vedle kamarádky připadá ještě víc sexy. Muže následně hodnotí podle jejich obratnosti v konverzaci a dle ohledů, které berou na její přítelkyni. Neboli vítězí ten, jenž zvládne šeredku zazdít s noblesou, humorem a zároveň ji okouzlí natolik, aby své pohlednější společnici nic nevyčítala. Ošklivka předstírá, že je na tahu s kamarádkou a o mužskou společnost nemá ten nejmenší zájem. Uvnitř nicméně doufá v opak. Pokud krasavice přiláká dostatek mužů, nejspíš se mezi nimi najde nějaký zvrhlík či opilec, který na ni nakonec vleze. Proto je pro muže nejsnadnější lovit kořist taktéž ve dvou. První usiluje o tu hezčí, druhý takzvaně zalehává granát. Neboli vykecává s ošklivkou, aby kolegovi dopřál dostatek času ke svedení i obskočení jeho vyvolené. Asi nemusím zmiňovat, kterou roli pokaždé vyfasuji já.

Jak Sejr rád zdůrazňuje, ani zalehávač granátů není bez šance. Může se opít, slevit ze svých požadavků a vděčná šeredka mu pravděpodobně dá. Jenže ani to se mi nikdy nepoštěstilo. Zkuste si s něčím takovým vybudovat ucházející sebevědomí.

Jednou najdu soutěž o nejošklivějšího chlapa a vyhraju. Aspoň na něco hezkého se mohu v životě těšit.

* * *

Nestihl jsem Sejrovi ani odpovědět. Přerušilo mě totiž ostré dloubnutí do žeber.

Bořek Hloušek, nejčastěji oslovovaný jako Bořita, je dvoumetrový kostlivec, skoro tak hubený jako já a tupější než poleno. Jeho výška a všímavost to nicméně trochu kompenzují.

„Kazi tu neni kvůli výstavě. Za celou dobu nespustil oči z támhletý kočičky." Pak k mé hrůze na dotyčnou zamával a zahalekal. „Hej, krasavice. Našemu kámošovi se moc líbíš. Brzo odlítá na Luznou. Nedáš mu číslo?" Třída puberťáků propukla v hlasitý, posměšný smích. Učitelka zrudla jako rajče a odvrátila zrak.

Fakt bezva.

* * *

Do zad mi narazila ňadra srovnatelná s těmi učitelčinými. Nemohla patřit nikomu jinému než naší Jítě. Stála za mnou a teď si chtěla objekt všeobecného zájmu prohlédnout detailněji, což pro ni představovalo problém. Byla ještě o trochu menší než já. Proto stála na špičkách, ruce zapřené o má kostnatá ramena a bradavky hrozily, že mi propíchnou páteř. Jestli se mi postaví uprostřed všech těch lidí, prohloubí to můj současný trapas na neměřitelnou úroveň. Jitka Žaloudková je totiž sakra pěkná holka. Měří metr šedesát pět a postavu má tak akorát. Pyšní se hřívou ohnivě rudozlatých vlasů a její prsa hodnotí chlapi jako čtyřky. Neboli písmeno D = Dýně.

Záleží na stupnici.

Normálně bych u podobné šťabajzny neměl šanci, s čímž bývám smířený. Akorát mě štve, jak s ní pak všichni kolem mě skórují.

Nicméně Jíťa ve mně zlou krev nevyvolává. Nedá nikomu z nás. Zajímají ji výhradně holky. „Ale, ale. Kazi, ty mě překvapuješ. Máš docela vkus. Pěkná prdelka. Škoda, že nemám víc času. Přelízla bych ji ještě dneska večer."

* * *

Učitelka zvedla na poslední okamžik hlavu, uviděla Jíťu, jak mě zezadu objímá a jí posílá

vzdušný polibek. Raději zamířila pryč za doprovodného smíchu vlastních studentů. Vzhledem k tomu, že bych ve fyzické konfrontaci pravděpodobně nezvítězil nad nikým z družstva, včetně Jíti, přesměroval jsem svůj vztek na zájem o důležitá fakta. „Jak, kdybys měla víc času? Odjíždíme až zejtra, ne?“

Odpověděl mi Tomáš Franc, náš skupinový mozek. Říkáme mu prostě Fricek. Zezačátku ho to rozčilovalo a dnes se tak sám představuje. Tenhle dvacetiletý, trochu obtloustlý, předčasně plešatící kluk si ze zvyku přitlačil brýle blíž k očím. „Proto tě hledáme, nedovtipo. Máme se všichni okamžitě hlásit na základně. Něco se děje. Dneska tam musíme bejt a měli bysme si pospíšit. Jak znám naše velící, ti poslední za trest slíznou kopání latrín nebo něco podobně úžasnýho.“ Naposledy jsem se otočil za mizejícími zády překrásné učitelky a teskně vzdychl. Pak mě mí nejlepší přátelé nemilosrdně odvlekli.

* * *

V polovině cesty ven z muzea se strhl poprask. Snad všichni návštěvníci si razili cestu k velkému promítacímu plátnu na volné stěně vpravo.

„Už je to tady!“ křičel někdo.

„Co je tady?“ Můj hlas nedokázal proniknout skrz všeobecný hlahol.

Andy chytil prvního spěchajícího člověka v dosahu. Stařík vystrašeně vykulil oči. Možná za to mohlo i menší přiškrcení, avšak kravata poslouží jako vodítko vždy nejlépe. „Co se děje?“

Svalovec musel povolit sevření. Teprve pak nám děda odpověděl. „Dorazily záběry z Luzný. Budou je promítat.“

Andy chlapíka pustil, načež obrátil zrak směrem k nám. Nemuseli jsme nic říkat. Skupina beze slova dospěla ke shodě. Armádní gumy na nás budou muset počkat o chviličku déle. Tohle musíme vidět. Andy se Sejrem nám proklestili cestu davem blíž k plátnu. Zářící bílý obdélník vystřídaly barvy. Pozadí tvořené fotografií krásného zámku, posázené ikonami složek. Někdo spěchal a propojil počítač s promítačkou napřímo.

„Kdo to posílá?“ Dloubla Jíťa prstem Fricka zezadu do krku. Na jeho přehled je vždycky spoleh.

Mladík zatáhl hlavu mezi ramena. Rychle odpověděl, aby neschytal další štulec. „Etiopie, Tchaj-wan a Itálie jsou tam už pár dní. Může to bejt kdokoliv z nich. Ostatní nejspíš ještě nestihli poslat záběry.“

Bořita chápavě přikývl. „Takže buď uvidíme Cikány, pikachu, nebo opičky. Podle toho poznáme, kdo z nich to je.“

Vedle stojící dáma se pokusila pohoršeně poodstoupit. Takovou rasistickou poznámkou si Bořita v dnešní době koledoval o pořádné problémy. Neviditelný technik se proklikal státními webovými stránkami zaměřenými na Luznou. Přímo z nich pak spustil video, které mělo v pravém dolním rohu vlajku Tchaj-wanu. Už víme, na čem jsme. Tedy ne že bych ji poznal, to Fricek nosí v hlavě i takové zbytečnosti jako vlajky všech států na Zemi.

* * *

Poslední kliknutí a obraz se roztáhl přes celé plátno. Zvuk chyběl. Podle otřesů i těkavých pohybů šlo o záběry z kamery umístěné na přilbě. Děj začínal těsně po přistání na Luzné. Tisíce vojáků natěsnaných jeden na druhého se začínaly rozestupovat. Kameraman měl pozici hned ve druhé řadě. Během chviličky ho roztahující se kruh donutil postoupit do první. Armáda Tchaj-wanu přistála na velké pastvině. Bohužel ale přímo uprostřed pasoucího se stáda jakýchsi koní, jejichž matka musela obcovat s tou nejošklivější ještěrkou v okolí. Koně měli šupinatou kůži, dlouhý tenký ocas, zelenošedou barvu, kostěný hřeben místo hřívy a tlamu širší než delší, se zuby, které dozajista nesloužily

pouze ke zpracování rostlinné stravy. Všechna zvířata ztuhla, zaraženě zírajíce na neznámé návštěvníky.

* * *

Jeden kůň udělal váhavý krok vzad. Jejich nohy nekončily tradičními kopyty. Nahrazovaly je tři napůl srostlé, zrohovatělé prsty s dlouhými, zahnutými drápy. Končetiny se honosily buď vyšší ohebností, nebo kloubem navíc, díky čemuž tvorové chodili jaksi protáhle.

Jiný, mnohem větší kůň, udělal krok vpřed. Zvedl k nebi hlavu s tlamou dokořán. Ani netoužím vědět, jaký zvuk z ní vyšel. Na tento signál stádo vyrazilo proti lidem a jako uvítací ceremoniál to rozhodně nevypadalo. Vojáci spustili palbu.

Zvířata byla odolnější, než vypadala. Ani několik přesných zásahů je častokrát neusmrtilo. Naštěstí měli ozbrojenci opravdu hodně zbraní i munice, díky čemuž nakonec zkrvavená a rozervaná těla neochotně klesala na rozdupanou zem. Někdo nalevo musel mít kulomet. Právě s ním provedl pořádný zářez do stáda. Proud kulek odděloval končetiny od těl, vytvářel v mase hluboké krátery a páral koňská břicha, až vnitřnosti vyhřezávaly ven. To

už ale pár koní překonalo vzdálenost dělící je od lidí. První, kterého kameraman zabral, zaútočil stylem vlka. Srazil nejbližšího člověka k zemi pomocí předních tlap, čelisti zaťaté do jeho krku. Vyškubl většinu masa kolem páteře včetně několika životně důležitých trubic. Umírající se topil ve vlastní krvi. Tři nejbližší střelci ustoupili a spustili palbu proti bezprostřední hrozbě. Vůbec jim nedošlo, jakou hovadinu právě dělají, dokud několik střel neprošlo skrz či velkého tvora neminuly. Dva lidé na druhé straně se skáceli. Jasná palba do vlastních řad.

* * *

Další kůň krvácel z desítek otvorů po kulkách. Přesto prorazil řadou Asiatů, cestou zachytil tlamou cizí ruku a utrhl ji. Přední tlapou hmátl po dalším vojákovi. Jediným máchnutím mu rozpáral bundu i taktickou vestu. Neprůstřelnou vestou naštěstí neprošel. I tak ovšem chlapíka odhodil přes dva metry daleko. Někdo se té zabijácké mrše konečně postavil do cesty, zapřel pušku o rameno a vyprázdnil zásobník z bezprostřední blízkosti do šeredné hlavy. Oční bulvy explodovaly, čelo se probořilo a ven stříkala krev s kousky mozku. K odvážlivcově

smůle mělo zvíře ještě dostatečnou rychlost, aby ho stihlo rozdrtit i posmrtně.

* * *

Kameraman na poslední chvíli uskočil. Třetí kůň sebou začal házet pouhé dva metry od něj. Choval se jako obyčejný vzteklý hřebec. Jednoho vojáka kousl do vesty, následovalo škubnutí hlavy a muž letěl pryč. Vykopnutí zadními běhy a dva další chlapi odplachtili. Tihle však pěkně polámaní, možná i s nějakým tím vnitřním krvácením navíc. Hřebec se vzepjal na zadní. O jeho pohlaví netřeba diskutovat. Měl ho přes celé břicho. Předními spáry chytil posledního nešťastníka za hlavu. Promáčkl mu přitom lebku na dvou místech. Zároveň se však vytáhl dostatečně vysoko, aby okolostojící vojáci mohli ukončit jeho existenci.

* * *

Masakr skončil stejně rychle, jako začal. Dosud žijící zvířata vyrazila pryč v jedinou sekundu. Chovala se jako dobře fungující organismus. Na útěku je pronásledovala pouze minimální střelba. Až se zpožděním jsem odhalil důvod. Příliš zranění tvorové, bojující z posledních sil,

zůstali na místě. Odvedli pozornost od ustupujícího stáda. Chránili ho i v posledních okamžicích života.

* * *

Záběr přeskočil. Podle drobných detailů pocházel od jiného kameramana. Trochu vyššího a klidnějšího. Slunce pozvolna zapadalo. Při jedné otočce nám kamera ukázala dvanáctičlennou jednotku a rostoucí stanové městečko za jejich zády. Šli po zdupané, místy spálené pastvině vstříc nedalekému lesu. Cílili k doutnajícímu ohni, kolem kterého někdo vykopal obranné pozice. Sice byly mělké, ale neznámí stavitelé usilovali spíše o zbudování hliněného valu než o zavrtání do hlubokých děr.

Vojáci polehávali kolem ohně v komických pozicích. Kameraman zrychlil. Pochopil, co mě teprve začínalo docházet. Hlídka vpředu neodpočívala. Všichni byli mrtví. Deset mužů a dvě ženy. Oči vypoulené ven, jako kdyby se do důlků ani nevešly, zornice dvojnásobné, bělmo rudé od popraskaných žilek, kůže v obličeji bledozelená. Nejzvláštněji ovšem působil výraz všech mrtvých. Usmívali se. Co usmívali, přímo se tlemili! Pusu od ucha k uchu, zuby vyceněné. Přibíhající vojáci začali ležícím spolubojovníkům

kontrolovat životní funkce. Vzhledem ke ztuhlosti těl šlo o naprosto zbytečný počin.

Náhle se jeden z těch nových narovnal, zamračeně pozoruje malou ještěrku lezoucí po jeho natažené ruce. Hrála jasnými odstíny žluté, modré a červené. Prohodil nějakou poznámku k přátelům. Podle výrazu byl zvědavý i podezřívavý zároveň. V tom druhém si však nezadal s velitelem jednotky. Ten k vojákovi přiskočil a drobného tvora smetl z holé dlaně hřbetem ruky. Rovnou začal dotčeného podřízeného i plísnit. Čím rázněji na něj řval, tím šířeji se muž usmíval. Tentokrát mi spojitosti došly dřív než jim. Ještěrka je jedovatá. Stejně jako šípové žáby z amazonského pralesa vás otráví pouhým dotekem. Šklebící se mladík získával zelený nádech a oči rudly. Padl k zemi v dalších dvaceti sekundách.

* * *

Zbytek jednotky reagoval podle naučeného vzoru. Stabilizovaná poloha, injekce přímo do srdce a další do ruky. Voják stejně zemřel s vypoulenýma očima. Oživovali ho ještě celé tři minuty. Pak museli přestat. Jiná ještěrka vylezla nepozorovaně na dalšího vojáka. Najednou jich byla kolem spousta. Muži ustupovali a táhli

nového raněného. Injekci s jakýmsi protijedem mu aplikovali de facto za běhu. Tohohle stihli zachránil včas. Aspoň myslím. Nezemřel do minuty. Pak kdosi na zákop plný mrtvol a ještěrek hodil zápalný granát. Obraz zmizel.

* * *

Třetí kamerový záběr pocházel ze stabilizované kamery na nějakém vyvýšeném postavení. Z dálky zabírala bitvu probíhající v napůl vypáleném lese. Obsluha střídavě přibližovala a oddalovala obraz podle toho, kde probíhal nejzajímavější boj. Tchaj-wan čelil hned několika protivníkům naráz. Zleva šplhalo do stráně stádo obrovských čtyřnožců. Dlouhé krky, masivní těla, sloupovité krátké nohy. Připomínali největší známé býložravce v lidské historii, Brachiosaury. Lidem nejvíc utkvěli v paměti z filmu *Jurský park*. Tahle monstra se od nich lišila především kostěnými pláty rozmístěnými po značné části těla. Hrdlo chránily bodce trčící do všech stran. Hlava, spíše tyranosauří, působila neforemně. Jako by ji krk neměl šanci unést. Přesto to dokázal. Pomalí tvorové v boji zřejmě spoléhali na přirozenou ochranu. Vzhůru do kopce se trmáceli ve vytrvalém tempu, nehledě na palbu z kulometů ani vybuchující

rakety. Jeden z nich těsně předtím, než mu explodovala lebka, slupl celého člověka v kuse. Kousáním se neobtěžoval.

* * *

Proti středu lidské armády postupovali mrštní ještěři chodící po zadních. Přebíhali od stromu ke stromu, využívajíce je jako krytí. Na zteč vyráželi až z bezprostřední blízkosti. Zbývající okraj tchajwanské armády čelil jakýmsi čtyřnohým, tlustým ještěrkám velikosti středního psa. Řítily se ze svahu dolů, přičemž pádlovaly nepřirozeně dlouhými končetinami, široce roztaženými do stran. Vlnily se trupem ze strany na stranu, až se zdálo, že po zemi spíše plavou, než jdou.

* * *

Aby toho nebylo dost, kroužila po obloze smečka opeřenců. Štíhlí ptáci, dlouzí přes dva metry, se vrhali mezi stromy ve smrtících náletech. Jednoho z nich zabrala kamera detailně. Rozpětí křídel měl něco přes čtyři metry. Nabral rychlost, zaměřil cíl a složil letky podél těla. Jako šipka prolétl mezi dvěma kmeny. Každý z nich minul stěží o třicet centimetrů. Nic

netušící voják právě nabil pušku a zamířil. V ten okamžik se těsně před ním mihl dotyčný dravec. Voják se rozostřil. Záběr sledoval ptáka. Držel cosi v tlamě. Na poslední chvíli rozpřáhl křídla, mocně máchl, natočil tělo o devadesát stupňů, minul poslední strom a vylétl k obloze. Kameraman stáhl obraz. Voják smetený k zemi ležel tam, kam dopadl. Proti nebi zvedal dva hladce seříznuté pahýly, které mu zbyly po rukách. Pták obě paže ucvakl jediným klapnutím. Takhle čistě by to nesvedly snad ani hydraulické nůžky.

* * *

Dravci měli proti lidem očividnou převahu. Vojáci si to kompenzovali aspoň vydatnou palebnou podporou. Dělostřelci přerývali les všude kolem. Kde každou chvíli něco neexplodovalo, tam hořel oheň. Zezadu se nad hlavami jednotek kroutili nekoneční, kulometní hadi. Stopovky zářily i ve dne, šlehaly proti nebi, korunám stromů i pozemním cílům. Zíral jsem na bitvu plnou krve a mrtvých, netuše, jak dlouho děsivé představení trvalo.

Náhle do mě někdo strčil. „Musíme padat, ujede nám poslední spoj," oznámil mi Sejr. Při pohledu na můj bledý obličej se smiloval a otočil

mě od plátna. Poté informaci zopakoval. Dobře odhadl, že jsem ho napoprvé nedokázal vnímat. Ostatní už také šli.

Přede dveřmi jsem se ještě naposledy otočil. Jeden kulomet zrovna přejel po koruně stromu plné jakýchsi černých předmětů. Ty popadaly na zem, nebo se rovnou rozprskly. Kamera přiblížila obranné postavení jednotky dole u kmene. Přes dvacet mužů se kroutilo v křečích, od hlav po paty obsypaní velkými brouky.

* * *

Cesta z Prahy k vojenské základně u Kralup nad Vltavou nám zabrala zbytek dne. Opušťák totiž měli příslušníci všech tří výsadkových divizí a poslední rozloučení s planetou Zemí si přece nikdo nenechá ujít. Většina vojáků si minulé dva dny užívala v objetí rodiny či přátel, avšak konec dovolené obětuje i ten nejnudnější patron pořádně pařbě. A kde lépe slavit než v Praze? Ve výsledku tudíž vlaky, autobusy, taxíky i osobní vozy přepravující desetitisíce vojenských příslušníků dokonale zacpaly všechny přístupové cesty k základně. Ke své četě jsme se probojovali až v osm hodin večer.

* * *

Vojenský tábor Kralupy se neodváží nazývat kasárnami ani ty nejzavilejší zelené gumy. Byla by to degradace tohoto pojmu. Aspoň tedy rozsáhlé vojenské ležení označují slovem základna. Naši předkové by rotovali v hrobě jako hnací hřídel lodního šroubu, kdyby viděli, do jakého úpadku se česká armáda dostala. Stará kasárna již dávno padla za vlast. Politici je prodali pod rukou, zbořili kvůli výstavbě nesmyslných projektů či nechali rozpadnout z důvodu úspor. Ve chvíli, kdy si podobného problému jsou vědomi všichni, nastává fáze ignorování. Nikdo o tom nechce začít, aby náhodou nebyl mezi prvními obviněnými. Nebo mu, nedej bože, nespadlo řešení nastalé situace na hrb. Jakmile se stalo cestování vesmírem v proudu nanočástic realitou, nešlo to utajit. Přenosové stanice na vytyčených souřadnicích výtrysku energie vyrůstaly rychleji než houby po dešti. V tu dobu ještě nebylo co řešit. Do vesmíru samozřejmě poletí astronauti.

* * *

O pár let později se Japoncům podařilo vyrobit zmenšené přenosové zařízení. Označili ho MOSYT. Zkráceně MObil SYstem of Travelling. Mohli ho odeslat kamkoliv po galaxii. Pakliže

na místě existovaly výrony magnetických proudů směřující k Zemi, dokázal MOSYT přenést zpátky malý modul. S dostatečným zásobníkem energie pro jediný transport už nebyl žádný problém, čímž se lidstvu otevřely dveře ke skutečnému objevování jiných světů. Nová planeta, osidlování, boj o nadvládu a tak dále. Přesně v takovou chvíli konečně nastal čas k řešení vojenské otázky. Tedy… měl nastat. Jakmile se vrátila výprava z oběžné dráhy Luzné se všemi naměřenými údaji a pořízenými záběry, mluvili o armádě i obyčejní lidé.

Politici stále ne.

Po vášnivých celosvětových debatách byl ustanoven nový kontrolní orgán – FUSE. Federation of the United States of Earth. Každý jednotlivý stát si posléze do nadnárodní organizace dosadil vybraného člověka. Tak vznikla komise pro cestování vesmírem a spravedlivé osidlování cizích planet. FUSE automaticky připadl i první a prozatím jediný dobytý ostrov na Luzné. Aby to nikoho nemátlo, pojmenovali ho taktéž Fuse.

Kreténi.

Najednou jsme znali planetární podmínky mnohem lépe a pocítili jsme obrovské lidské ztráty za získání maličkého ostrůvku.

Opět, světe div se, politici České republiky o armádě ani necekli.

Až když FUSE odhlasovala možnost osidlování planety jednotlivými státy, někdo si vzpomněl, že by Češi neměli zůstat pozadu. Jenže co teď s tím? Každý si chce urvat co největší kus nového světa, všichni chtějí být první, na rekonstrukce není čas, peněz není nazbyt a armádu potřebujete mít co nejblíže přenosového místa. Odpadnou tím přece nutné přesuny. Takže nějaký spořílek přijde s geniálním nápadem. U Kralup nad Vltavou je starý smrkový les patřící státu. Určitě bude napadený kůrovcem. Vykácíme ho, nakoupíme vojákům stany v akci dva za cenu jednoho a šoupneme je tam. Nazveme to třeba *Příprava na polní podmínky*. Tomu nemůže nikdo oponovat.

Takhle nějak vznikla vojenská základna Kralupy.

* * *

Vlak stavěl na vzdálenější straně tábora. Museli jsme se prodrat přes celou divizi Alfa a pak ještě přes většinu vlastní divize Gama, abychom našli stan čety 148. Vpadli jsme dovnitř jako velká voda. Hlavně ať nejsme poslední, což nám v tuhle hodinu reálně hrozilo.

Ke vší smůle mám z družstva nejrychlejší nohy, a tím pádem jsem letěl v čele. Překrývající

se pruhy celtoviny u vchodu mi omotaly trup, provedl jsem otočku sloužící k hladšímu proklouznutí, ztratil orientaci a narazil do něčeho o tvrdosti betonového sloupu.

Uličku vedoucí středem stanu zpevňovaly do hlíny zašlapané větve. Můj pád na zadek tedy nejen postrádal jakoukoliv stopu elegance, ale navíc byl ještě pořádně tvrdý.

„Kurva, co to…," začal jsem, vzhlédl a raději hned zmlkl. Nade mnou stál desátník Gabčo. S tím betonovým sloupem jsem nebyl daleko od pravdy. Náš přímý nadřízený je na první pohled obyčejný třicetiletý muž s trochu hranatější čelistí a tváří postrádající mimiku. Lepší pozorovatel zaznamená náznaky dobré kondice, rýsující se i přes kompletní vojenskou výbavu. Šlachy na krku, neobvykle silná zápěstí a tak dále. Jenže ani v nejmenším vás to nepřipraví na chvíli, kdy ho uvidíte bez trička. Poprvé jsem se při pohledu na něj závistí málem rozbrečel. Připomíná mramorovou sochu dokonalého zápasníka z gladiátorského chrámu. Svaly a šlachy v neuvěřitelně vyvážené kombinaci, ani jediný kus masa si netroufne vybočit z řady. Je jedno, jestli svaly povolí či zatne. Mění se maximálně objem. Nikdy ne tvar.

* * *

„Pane, já se…“ Můj pokus o omluvu překazil přiběhnuvší zbytek družstva B. Pořád jsem víceméně ležel těsně za vchodem a oni o mně nevěděli. Daniel Andrle přezdívaný Andy mě nakopl do žeber a dopadl na mé nohy. Za ním vletěl dovnitř Jakub Kubišta. Čtyřicetiletý muž, kterému přezdívku Dabl vynesli ti dva Kubové ve jméně. Měří metr devadesát a menší nadváhy se nemůže ani za boha zbavit. Rázem jsem cítil každé jeho kilo. Nabral mě kolenem do hlavy, uklouzl a bokem přistál na můj nebohý hrudník. Kdo další se na mě skládá, jsem již neviděl. Úplně mi stačilo, že nemůžu popadnout dech a před očima mi létají hvězdičky.

* * *

Desátník Gabčo měl neochvějnou autoritu. V pozoru stálo u svých postelí celkem čtrnáct lidí. Družstvo A i družstvo C. Nikdo z nich se ani náznakem nezasmál. Konečně ze mě vstal poslední člověk. Na nohy mi pomohli Jíťa s Frickem. Oni dva se jako jediní nezapojili do nedobrovolných povalečských orgií. Včas je varovaly výkřiky dopadajících mužů před nimi. Cítil jsem se trochu placatě. Přesto mě pohled nadřízeného vyšponoval do pozoru.

„Pane, družstvo B hlásí příchod, pane," srazil paty a zasalutoval Dabl. Jako vždy vypadal v pozoru se svým vystupujícím bříškem trochu Švejkovsky. Pár lidí si trouflo nakrčit koutky úst v úsměvu. Víc nic, přestože k nim stál Gabčo zády. Dobře věděli, že každá Dablova věta k nadřízeným je skrytý výsměch. Desátník přejel naši sedmici nicneříkajícím pohledem, akorát žilka tepající na jeho spánku dávala najevo, jakou má náladu. Žádný jiný desátník přítomen nebyl. Tudíž se o návratu vlastních svěřenců již ujistili a jistě neopomněli před kolegou nahlas zmínit absenci družstva B.

Gabčo nás nesnášel, všichni přítomní to věděli. On představoval prototyp dokonalého vojáka. Ve všem dalece převyšoval Kolomazníka i Erbena, zbývající dva desátníky čety. Co však čert nechtěl, oni vyfasovali ukázková družstva a on nás. Vojáci z povolání mají hodnost svobodníka. Dobrovolníci s minimálním výcvikem na poslední chvíli jsou vojíni. Kolomazník disponuje třemi svobodníky, dvěma vojíny ve vrcholné kondici a dvěma ženami, které by mě seřezaly s jednou rukou za zády. Erben vyfasoval dva svobodníky, dva starší vojíny s dobrým vojenským výcvikem z mladších let, jednoho rychlého atleta, mladou policistku a bývalého mukla na podmínce. Občas žertujeme, jestli Gabčo někomu

nešlápl na kuří oko, když dostal sedm vojínů, jako jsme my. Od prvního dne nás oslovuje výhradně hanlivými přízvisky začínajícími na stejné písmeno jako název našeho družstva.

* * *

Velitel založil ruce za zády a udělal krok vpřed. „Zrovna jsem zjišťoval, proč se družstvo blbounů nedostavilo v nejkratším možným čase k nástupu, tak jako všichni ostatní, když si sem zčistajasna vletíte jako banda ožralejch skopčáků do bordelu. Co to má, kurva, znamenat? Vojíne Franci, zdrželo vás něco?“

Fricek hlasitě polkl. „Pane, ano, pane. Přesun velkýho množství vojáků způsobil dopravní zácpu, pane.“

Gabčo rozpojil ruce. Levačkou si zamyšleně promnul bradu. „Zácpu, říkáte? S tou by se měl dobrej voják umět vypořádat. Vy i vojín Kubišta máte do dvou hodin hlídku u latrín, tam ho humor přejde a vy popřemejšlíte o tom, jak si poradit při zácpě.“ Oplácanému intelektuálovi mírně poklesla ramena. Smrad od latrín vám zaleze do oblečení i kůže. Jde o jednu z nejhorších služeb.

Desátník udělal krok do strany. „Vojíne Andrle, nezdrželi jste se náhodou v hospodě? Připadáte mi trochu unavenej.“

Andy vypjal hrudník. „Pane, v žádnym případě, pane. Hned po obdržení zprávy jsme vyrazili nejvyšší možnou rychlostí, pane."

Gabčo pokojně kýval hlavou, jako by podobnou odpověď očekával. „Takže máte problém s dosahovanou rychlostí. V tom vám můžu vyhovět. Vy a vojín Syrový budete do dvou hodin provádět okružní hlídku kolem celýho tábora. Očekávám od vás minimálně pět kol." Sejr vyvalil oči. Pět kol se nedá stihnout do dvou do rána, to každý ví. Budou tam minimálně do čtyř.

Gabčo přešel před Bořitu. „Vojíne Hloušku, proč jste si nekoupili lístky na dřívější vlak?"

Chudák náš dvoumetrový vychrtlík se skoro zakoktal. Gabčo dokázal každé vaše slovo otočit v ten nejhorší trest. Zkuste potom s klidem na něco odpovědět. „Pane, nestihli jsme je dřív koupit, pane."

Desátník vyměnil ruce. Tentokrát mnul hladce oholenou bradu pravou rukou. „Aha, máte pomalý reflexy. I na to existuje snadná pomoc. Kdo chytí komára v letu, stihne si příště koupit lístek. Vezmete s sebou vojínku Žaloudkovou. Do dvou hodin hlídáte u mostku přes potok."

Zmetek jeden. Takhle na konci léta je komáři sežerou zaživa. Začínalo mě hryzat svědomí. Snad mým hledáním neztratili přátelé tolik času, aby to ovlivnilo dobu příjezdu.

Pocit provinění zmizel pod tíhou Gabčova pohledu. Rád si mě nechává na konec. Ukazuje tím, kam podle něj patřím. Jeden krok od vyhazovu. Vrazil jsem do desátníka, logicky to odseru nejvíc. Samozřejmě.

„Vojín Nezbeda," zapředl skoro potěšeně. „Před chvílí jste předved zajímavou estrádu. Máte problém udržet se na nohách?" Udělal bleskový krok blíž. „Nebo to snad měl bejt útok na vašeho velitele?" Tohle smrdělo basou. Tak daleko přece nezajde. Nebo jo?

Zatnul jsem zuby. „Pane, ne, pane."

Zase ustoupil. „To rád slyšim. Za patnáct minut začíná porada ve velitelským srubu. Když vám nedělá problém stát, zvládnete bejt pár hodin v pozoru a hlídat, aby vaše nadřízený nikdo nerušil."

Pár hodin? Žertuje? Nemám výcvik hradní stráže. Jsem v pozoru tři minuty a všechno mě bolí. „Pane. Provedu, pane."

Gabčo založil ruce zpátky za záda. „Fajn. Máte deset minut na převlečení a nástup do služby. Všichni!" Posměšků od zbytku čety jsme se dočkali až minutu po jeho odchodu. Jak já toho hajzla nenáviděl!